

[Poul Clausen.]

pågældende narkotika. Det giver ministeren en, synes jeg, meget omfattende bemyndigelse til at foretage indgribende foranstaltninger på alle de områder, som der her kan være tale om. Jeg siger, at denne bemyndigelse synes at være meget omfattende. Jeg er klar over, at den må være ganske omfattende, men det kunne jo være interessant i det kommende udvalg at diskutere med den højtærede minister, i hvilken udstrækning det er ministerens hensigt at følge de anvisninger, der er givet i betænkningen.

Lovforslaget om euforiserende stoffer indeholder først og fremmest bestemmelser om straffen for at være i illegal besiddelse af euforiserende stoffer, men selvom man udvider straffebestemmelserne, og selvom man bemyndiger ministeren til helt at forbyde tilstedeværelsen af visse stoffer her i landet, er man veget tilbage for at indføre egentlige tvangsforanstaltninger overfor dem, man vil kunne kalde manifeste narkomaner. Udvalget og ministeren er gået ind for, at man ved gennemførelsen af dette lovforslag prøver virkningen af de foreslåede forholdsregler, og jeg er helt indforstået med, at man går den vej, selvom det er klart, hvad der også fremgår af udvalgets betænkning, at man andre steder ikke er veget tilbage for egentlige tvangsforanstaltninger. Således fremgår det af betænkningen, at i en enkelt stat i USA har man indført tvangsmæssig afvæning for personer, der er narkomaner, når de er under 21 år. Man tager sig altså først og fremmest af de yngre, hvor utvivlsomt også chancen for afvæning og rehabilitering er størst. Men også i andre lande, der ligger nærmere ved os, i Europa, har man indført foranstaltninger, hvorved man tvangsmæssigt kan indlægge de pågældende til afvæning. Det gælder f. eks. visse steder i Vesttyskland, hvor man har ligestillet narkomanerne med alkoholikere, sindssyge og åndssvage. Man kan tage dem i tvangsforvaring, såfremt de må betragtes som farlige for sig selv eller andre i deres narkomani.

Jeg går som sagt ud fra, at forslagene vil

komme til udvalgsbehandling. Jeg skal derfor ikke gå i enkeltheder, men kan på mit partis vegne tilsige den højtærede minister vor medvirken til en hurtig og velvillig behandling af lovforslagene.

Ingeborg Refslund Thomsen: Om lovforslaget om ændring i lov om udøvelse af lægegerning vil jeg gerne sige, at det forekommer mig at være meget rimeligt, at en læge selv skal kunne fraskrive sig retten til at udøve lægegerning og også senere skal kunne få denne ret igen. Denne form virker ikke så stærkt, som hvis offentligheden kun får at vide, at sundhedsstyrelsen har frataget en læge praksisretten. En læge, der har haft visse vanskeligheder at kæmpe med, kan jo være en meget dygtig læge og på mange måder for god til at slås ud så hårdt, som han ville blive det ved en simpel fratagelse af retten til at praktisere.

Der kan vel heller ikke rettes væsentlige indvendinger imod, at en læges letsindige og uansvarlige omgang med euforiserende stoffer i sin praksis eller til eget brug efterhånden kan føre til, at han må give afkald på sin ret til at ordinere disse stoffer, når han har haft adgang til en mundtlig forhandling i sundhedsstyrelsen og alle hans synspunkter er hørt. Den læge, der så alligevel mener sig forerettet, kan begære domstolsprøvelse. Det forekommer mig også rimeligt, at denne ret senere kan tilbagegives.

Jeg ville tro, at en landsbylæge og en almindelig købstadlæge meget hurtigt får kendskab til de personer, som må antages at misbruge euforiserende stoffer. Måske kan et hemmeligt kartotek over personer, der misbruger disse stoffer, have nogen betydning i den store by København, men jeg synes absolut ikke om, at disse lister også skal tilstilles apotekerne. En læge er een person, et apotek er mange, så det er at gå for vidt. Hvis man ville nøjes med en liste over personer straffede i henhold til denne lov, så var der måske lidt mening i det.

For tandlægerne gælder det, at de nor-